

Et af udvalgets spørgsmål til justitsministeren og dennes svar herpå

Spørgsmålet og svaret herpå er optrykt efter ønske fra udvalget.

Spørgsmål:

Ministeren har under 1. beh. af lovforslaget tilkendegivet, »Jeg har ikke nogen interesse i, at noget jeg synes er et godt instrument for Kriminalforsorgen, det er kritiseret sønder og sammen, fordi man er tvivl om retssikkerhedsmæssige komplikationer. Så det medvirker jeg gerne til, at det bliver klaret under udvalgsbehandlingen, så flest muligt af Folketingets partier føler sig trygge ved, at det her er gode og nødvendige redskaber.« Hvilke overvejelser har ministeren gjort for at imødekomme den rejste kritik af de retssikkerhedsmæssige komplikationer?

Svar:

Som anført i Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 1 af 4. marts 2005 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende lovforslaget indeholder den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 2, i straffuldbyrdelsesloven (lovforslagets § 1, nr. 4) en hjemmel til at træffe beslutning om at gennemføre fællesskab alene som cellefællesskab mellem to indsatte i fængselsafdelinger og arresthuse, der er særligt udpeget til at huse ”negativt stærke” indsatte.

Som anført i besvarelsen hjemler den foreslåede bestemmelse en adgang til at udpege visse fængselsafdelinger/arresthuse til at være institutioner med begrænset fællesskab, hvorimod der ikke med hjemmel i bestemmelsen vil kunne træffes konkrete afgørelser om anbringelse af indsatte i sådanne særligt udpegede fængselsafdelinger/arresthuse.

Konkrete afgørelser om anbringelse/overførsel af indsatte, herunder eventuelt med henblik på anbringelse af en indsat i en særligt udvalgt fængselsafdeling/arresthus, hvor fællesskabet efter kriminalforsorgens nærmere bestemmelse er begrænset til cellefællesskab, vil således skulle træffes efter de almindelige regler i straffuldbyrdelseslovens kapitel 7 om valg af afsoningsinstitution og senere overførsel mellem afso-

ningsinstitutioner (straffuldbyrdelseslovens §§ 20-30).

Denne type afgørelser, der er begrundet i hensynet til at opretholde orden og sikkerhed i kriminalforsorgens institutioner – og som i vidt omfang beror på en konkret, skønspræget vurdering, der må bygge på et indgående kendskab til miljøet i den pågældende institution – er ikke undergivet en udvidet adgang til domstolsprøvelse efter § 112 i straffuldbyrdelsesloven.

På samme måde vil en beslutning om at udpege særlige fængselsafdelinger/arresthuse til at være institutioner med begrænset fællesskab, jf. den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 2, i straffuldbyrdelsesloven (lovforslagets § 1, nr. 4), skulle træffes ud fra hensynet til at opretholde orden og sikkerhed i kriminalforsorgens institutioner. Hertil kommer, at der som nævnt er tale om en generel afgørelse om karakteren af en fængselsafdeling/arresthus.

På baggrund af det anførte er det Justitsministeriets opfattelse, at beslutninger om udpegningsafdelinger/arresthuse efter lovforslagets § 1, nr. 4, ikke bør undergives en udvidet domstolsprøvelse efter bestemmelsen i straffuldbyrdelseslovens § 112.

Som det fremgår af Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 6 og 7 af 29. marts 2005 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende lovforslaget, tager den foreslåede bestemmelse i § 33 a i straffuldbyrdelsesloven (lovforslagets § 1, nr. 6) bl.a. sigte på samme (nødretslignende) situationer, som er omfattet af § 3 i bekendtgørelse nr. 573 af 5. juli 2002 om indsattes adgang til fællesskab m.v. med andre i kriminalforsorgens institutioner (fællesskabsbekendtgørelsen), hvorefter der består en begrænset adgang til at begrænse eller ophæve fællesskabet midlertidigt, når der foreligger helt særlige situationer, jf. herved i øvrigt det under pkt. 3.2.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger anførte.

Det er i bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse anført, at bestemmelsen bl.a. vil kunne finde anvendelse, hvor der foreligger bombe-